

ЕДНО ВРЕМЕ

— Ахъ, колко хубаво бѣше едно време! — каза дѣдо Станю и се унесе въ спомени по миналото.

А ние, свили колѣна около него, слушахме съ зѣпнали уста. Думитѣ му се редѣха като зърната на кехлибарева броеница и сѣщо като тѣхъ издаваха нѣкакъвъ таинственъ звукъ, който правѣше да оживѣва миналото предъ насъ. Единъ хубавъ, таинственъ свѣтъ се разкриваше и ни теглѣше съ всички сили къмъ себе си. И току подпитвахме дѣда: а туй какво бѣше, онова какво бѣше. Той, доволенъ, загледа се нѣкѣде въ тавана и пакъ започне.

— Какво? Такова, каквото не е сега. Стана сутринъ, влѣза въ градината и право подъ ябълката. Зная, тамъ сѣ попадали презъ нощта ябълки. А тѣ едни такива — голѣми... голѣми. Пѣхна две въ пазвата си и едва ги смѣстятъ въ нея. Пѣкъ тежки, — ще ме повалятъ, чакъ на земята. И крушитѣ бѣха такива, и сливитѣ, и тревата. Тръгна по ливадата, и се загубя въ нея. Да се пребие човѣкъ, пакъ не може да ме види. А пѣкъ коня на баща ми — аждраханъ! На васъ лѣжа, на мене истина — пламѣкъ изкачаше отъ ноздритѣ му.

Ние цѣкаме съ езикъ и се чудимъ. Друго, друго е било тогава. И току да отворимъ уста и да запитаме пакъ, мама дотърча изплашена.

— Пенка я нѣма! Цѣлъ часъ я дира и не мога да я намѣря. Ние скочихме като ожилени и се спуснахме по всички страни да диримъ нашето сестриче, което едва що бѣше проходило. Най-много се изплаши дѣдо. Пенка бѣше неговата любимка. Следъ часъ я намѣрихме. И де мислите? Въ ливадата до овощната ни градина. Тревата, по-висока отъ нея, я закриваше отъ погледитѣ ни.

Батѣ погали сестричето ни, погледна весело дѣда въ очитѣ и попита:

— Дѣдо, дали и Пенка нѣма да разправя единъ день като тебе за всичко голѣмо, което сетне ще ѝ сѣ вижда малко?

Снѣжко-Бѣлодрешко